

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. E.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2016, č. j. 32 A 29/2014 - 45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2016, č. j. 32 A 29/2014 - 45, a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 16.342 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
- III. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 10.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce T. E. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2016, č. j. 32 A 29/2014 - 45, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále také „žalovaný správní orgán“), ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno (dále také „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 8. 2013, č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV, kterým bylo rozhodnuto o stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 11. 12. 2012, č. j. KRPB-278409-31/ČJ-2012-060026-SV.

Krajský soud v rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování bylo vydáno v souladu se zákonem. Postup správních orgánů odpovídá ust. § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nezasahovalo do pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, nýbrž nově stanovilo pouze dobu k vycestování. Výrok rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci pravomocně uloženo, nebyl dotčen. Zdravotní důvody, které žalobci podle jeho tvrzení znemožňují vycestování, by mohly být důvodem návrhu na vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění. Hodnotit a posuzovat zdravotní stav žalobce totiž lze pouze ve vztahu k přiměřenosti v řízení o správním vyhoštění.

Krajský soud dále neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že žalobci nebyl dán prostor seznámit se s podklady k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra a možnost se k nim vyjádřit. Žalobce se mohl s podklady k závaznému stanovisku seznámit kdykoliv v době do podání žaloby a případné námítky k těmto podkladům v žalobě prezentovat, což neučinil. Krajský soud tak nemohl závazné stanovisko pro absenci námitek k jeho podkladům věcně přezkoumat a omezil se na obecné konstatování, že při jeho vydání nedošlo k porušení právních předpisů a bylo vydáno příslušnými orgány na základě aktuálního stavu věci ke dni 25. 2. 2014. Závazné stanovisko bylo přezkoumáno v průběhu odvolacího řízení, proto nedošlo k porušení čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv, práva na spravedlivý proces ani práva na opravný prostředek.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na § 120a v návaznosti na § 179 zákona o pobytu cizinců, podle nichž správní orgán v případech, kdy vycestování není možné, nestanoví ve správním rozhodnutí lhůtu pro vycestování. V případě stěžovatele se tak stalo z důvodu bezpečnosti situace v Libyi. Poté, co se bezpečností situace změnila, vydal správní orgán nové rozhodnutí, které odporuje právní úpravě. Nesouhlasil s názorem krajského soudu, že námitku svého zdravotního stavu měl uplatnit v rámci původního řízení o správním vyhoštění. Takový postup je v rozporu s povinností soudů poskytovat ochranu právům. Stěžovateli selhávají ledviny, musí docházet třikrát týdně na dialýzu a v současnosti je zapsán do seznamu čekatelů na transplantaci ledviny. Bezpečnostní situace v Libyi by teoreticky mohla být bezpečná pro zdravého člověka, avšak nikoli pro člověka

pokračování

tak vážně nemocného, jako je stěžovatel. Pokud by kvůli ozbrojenému konfliktu nemohl jít delší dobu na dialýzu, hrozila by mu smrt. Krajský soud uvedl, že zdravotní stav stěžovatele by mohl být důvodem návrhu na vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Stěžovatel takový návrh podal, řízení bylo správními orgány zastaveno a Městský soud v Praze zamítl následnou žalobu rozsudkem ze dne 5. 4. 2016, č. j. 1 A 10/2016 - 31, s tím, že stěžovateli nemůže být správní vyhoštění zrušeno, protože dosud neuplynula polovina doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Podle stěžovatele se jedná o odpírání práva. Stěžovatel je těžce nemocný a stav, který navodily soudy svými rozhodnutími, mu neumožňuje situaci ohledně jeho pobytu nijak řešit.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Navrhl i přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 85/2016 - 23, Nejvyšší správní soud po vyjádření žalovaného rozhodl o tom, že se kasační stížnosti přiznává odkladný účinek.

Žalovaný správní orgán sdělil, že způsob rozhodování krajského soudu nehodlá blíže komentovat a zcela odkázal na shromážděný spisový materiál.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle ust. § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (ust. § 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podle ust. § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (ust. § 33 odst. 3).

Podle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle ust. § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 1. 11. 2012 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Bylo zjištěno, že stěžovatel přicestoval na území členských států Evropské unie dne 9. 5. 2012 na území Malty s schengenským vízem č. X vydaným Maltskou ambasádou v Tunisu, platnost od 9. 5. 2012 do 4. 11. 2012, délka pobytu 90 dnů, MULTI. Z území členských států odcestoval dne 4. 8. 2012 z Itálie,

námořní přechod Genova, čímž vyčerpal 88 dnů pobytu na území členských států. Poté přicestoval dne 20. 8. 2012 na území členských států přes hraniční přechod Wien-Schwechat a na území pobýval nepřetržitě do 1. 11. 2012. Další vstupní či výstupní razítka v tomto cestovním dokladu nalezena nebyla, nebylo zjištěno ani žádné platné vízum ani jiné oprávnění, na základě kterého by byl jmenovaný oprávněn pobývat na území České republiky či jiného členského státu Evropské unie.

Na základě výše uvedených skutečností bylo po provedeném dokazování dne 11. 12. 2012 správním orgánem I. stupně vydáno podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí č. j. KRPB-278409-31/ČJ-2012-060026-SV, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, neboť se stěžovatel zdržoval na tomto území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Dále bylo v rozhodnutí uvedeno, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2012, které si vyžádal podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto stanoviska vyplynulo, že vycestování cizince není možné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 28. 12. 2012. Na základě sdělení Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2013 získal správní orgán I. stupně informace o tom, že již lze realizovat vyhoštění státních příslušníků Libye do země původu.

Správní orgán I. stupně zahájil dne 30. 5. 2013 podle ust. § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců správní řízení ve věci vydání nového rozhodnutí o tom, že důvod znemožňující vycestování zanikl, a o stanovení nové lhůty k vycestování. V průběhu řízení byl se stěžovatelem dne 7. 6. 2013 sepsán protokol, ve kterém sdělil správnímu orgánu I. stupně, že v návratu do Libye mu brání zdravotní problémy (čeká na vhodného dárce pro transplantaci ledviny, kterou by v Libyi nemohl podstoupit). Další překážkou vycestování je bezpečnostní situace v Libyi. Správní orgán I. stupně si vyžádal nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2013, ze kterého vyplynulo, že vycestování stěžovatele je možné.

Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV, na základě tohoto stanoviska rozhodl, že se na cizince již nevztahují důvody znemožňující vycestování, a proto mu byla podle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uvedl, že zdravotní stav stěžovatele nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele v takové intenzitě, že by byla nutná aplikace ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237, zamítl odvolání stěžovatele. Uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když vydal rozhodnutí podle ust. § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Bylo třeba vycházet z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 12. 2012. Zdravotním stavem, na který stěžovatel v odvolání poukazoval v souvislosti s důvodem znemožňujícím vycestování, se žalovaný správní orgán vůbec nezabýval.

pokračování

Výkladem citovaných ustanovení se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015 - 36. V citovaném rozsudku zdejší soud vyslovil, že „zákon zcela explicitně počítá s tím, že i v případě, že vycestování cizince není možné, je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž se tato skutečnost toliko uvede. Nelze tedy souhlasit s žalobcovou argumentací, že v takovém případě nemá být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáváno. Popsaný postup se může žalobci zdát nelogický, nicméně zákon jej výslovně vyžaduje a nelze říci, že by zcela nepřiměřeně zasahoval do práv žalobce (natolik, že by nebyl souladný s ústavním pořádkem). Je totiž nutné poukázat také na skutečnost, že dané rozhodnutí nelze vykonat, a to ani poté, co důvody znemožňující vycestování odpadnou. Zákon totiž pro tento případ počítá se speciálním postupem, spočívajícím ve vydání nového rozhodnutí ve věci dle ust. § 101 správního řádu.[...] Skutečnost, že novým rozhodnutím ve věci dle ust. § 120a odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců je myšleno nové rozhodnutí dle ust. § 101 správního řádu, vyplývá jednak z výslovného odkazu na toto ustanovení, jednak z gramatického a systematického výkladu tohoto ustanovení. Byť je na ust. § 101 správního řádu odkazováno toliko v poznámce pod čarou, tu je nutno vykládat jako jednoznačný projev vůle zákonodárce, podřídit ono nové rozhodnutí ve věci režimu podle uvedeného ustanovení. Zákon navíc výslovně hovoří o rozhodnutí, které má být rozhodnutím novým a přitom rozhodnutím ve věci. Lze si jistě teoreticky představit, že by správní orgány mohly vydávat rozhodnutí o tom, že odpadly důvody znemožňující vycestování, nebo rozhodnutí o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bude vykonáno. Takové úvahy ovšem nejsou kompatibilní s účinnou právní úpravou (lze takto uvažovat *de lege ferenda*, nikoliv *de lege lata*). Takováto rozhodnutí by totiž nebylo možné považovat za rozhodnutí ve věci, neboť věcí samou je zde rozhodování o správním vyhoštění, jak lze dovodit z kontextu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců či přímo jeho systematického zařazení pod hlavu X (části první) zákona s názvem „správní vyhoštění“.

S výše uvedeným výkladem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a přebírá jej také pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud i v této věci tedy dospěl k závěru, že po odpadnutí překážky vycestování je třeba vydat nové rozhodnutí o správním vyhoštění (a teprve toto nové rozhodnutí může být následně vykonáno) podle ust. § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). To ostatně stanoví i právní věta citovaného rozsudku, podle níž „Po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování policie nevydává žádné rozhodnutí o tom, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné, nýbrž nové rozhodnutí ve věci dle § 101 správního řádu“.

Tímto způsobem však správní orgány v dané věci nepostupovaly. Poté, co odpadly důvody znemožňující vycestování stěžovatele, nedošlo k vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Správní orgán I. stupně vydal dne 28. 8. 2013 rozhodnutí č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV, kterým rozhodl pouze o stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na předchozí (nevykonatelné) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 11. 12. 2012, č. j. KRPB-278409-31/ČJ-2012-060026-SV. Takový postup je ve smyslu výše interpretované právní úpravy nepřípustný. Ačkoliv správní orgán I. stupně postupoval správně, když si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, rozhodnutí, které na podkladě tohoto stanoviska vydal, neodpovídá požadavku zakotvenému v ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je po odpadnutí

důvodů znemožňujících cizinci vycestování třeba vydat nové rozhodnutí ve věci, tedy nové rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud s ohledem na argumentaci obsaženou v kasační stížnosti doplňuje, že zdravotní důvody nejsou zahrnuty mezi důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány však mají povinnost zkoumat tyto okolnosti ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění totiž nelze uložit, pokud by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 Azs 322/2014 - 46). Podle prvního z uvedených ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců při ukládání správního vyhoštění zakládá správním orgánům povinnost zhodnotit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatelem namítaný špatný zdravotní stav představuje jednu z okolností, které jsou správní orgány povinny hodnotit při ukládání správního vyhoštění. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu se zákonnou dikcí (ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců), která po odpadnutí důvodů znemožňujících cizinci vycestování striktně požaduje vydání nového rozhodnutí ve věci podle ust. § 101 správního řádu, tj. nového rozhodnutí o správním vyhoštění, musely by také k této skutečnosti přihlídnout a přezkoumatelným způsobem zhodnotit, zda by správním vyhoštěním stěžovatele nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Z rozhodnutí žalovaného správního orgánu nevyplývá, že by se zdravotním stavem stěžovatele zabýval. Také krajský soud v této souvislosti pouze uvedl, že zdravotní stav lze hodnotit v rámci přiměřenosti při rozhodování o správním vyhoštění, nikoliv při rozhodování o stanovení nové lhůty k vycestování, proto není třeba se jím v dané věci zabývat. Tímto vadným právním názorem tak byl aprobebován nesprávný postup správních orgánů, které v rozporu s ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců po pominutí důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele nevydaly nové rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že nepřehlédl rozsudek ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 Azs 89/2016 - 23. V tomto rozsudku však nebyla posuzována identická situace, jaká panuje v nyní projednávané věci.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2016, č. j. 32 A 29/2014 - 45, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. V novém řízení na základě nového závazného stanoviska

pokračování

Ministerstva vnitra vydá žalovaný správní orgán ve věci správního vyhoštění žalobce nové rozhodnutí. V něm se bude zabývat také tím, zda by rozhodnutí o správním vyhoštění nemělo za následek nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepsí žaloby a účast na jednání dne 15. 3. 2016) v hodnotě 3.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] celkem tedy částku 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2.142 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému správnímu orgánu, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný správní orgán povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 16.342 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsí kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému správnímu orgánu, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný správní orgán povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 10.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu